

Říjen 2019

*Příručka pro přípravu
na Mimořádný misijní měsíc říjen 2019
určená pro práci s dětmi*

Jsi pokřtěný? Pak jsi, člověče, Pánem Ježíšem povolán k tomu, abys byl misionářem. Neboj se, nemusíš hned opustit všechno a všechny, co máš rád a odjet kamsi do daleké Afriky. Být misionářem znamená udržovat naživu touhu po Pánu Ježíši a předávat ji dál. Každý misionář ti řekne, že je lepší, když se má o koho opřít, s kým spolupracovat, když má někoho, kdo ho podpoří, poradí, pomůže, ale také sdělí novinky, rozšíří obzory, přinese nové návrhy, témata, rozdělí se o zkušenosti i chyby, kterých se pak můžeš vyvarovat. K tomu všemu slouží společenství dětí – malých misionářů – Misijní klubko. Zapoj se!

Tato příručka byla vytvořena na základě dopisu papeže Františka, který vyzývá k všeobecné obnově misijní činnosti a přeje si, aby se říjen 2019 celosvětově stal Mimořádným misijním měsícem, kterému by měla předcházet celoroční příprava.

Pro každý měsíc přípravného roku přináší příručka, kterou držíte v rukou, jedno téma. To je rozpracováno do čtyř okruhů:

- a) návrh biblického textu,
- b) životní svědectví význačného světce nebo misionáře – mučedníka
- c) téma k zamyšlení a z něj pak vycházející modlitby
- d) nabídku konkrétních misijních aktivit podle zásad papežského misijního díla dětí

Nejedná se o závazné doporučení. Všechny návrhy přizpůsobte vlastním podmínkám, ve kterých se nacházíte. Je možno vybírat, měnit, doplňovat, případně si rozdělit témata na několik let...

Přejeme každému, kdo se do této publikace vloží, spousty darů Ducha svatého a uši i srdce vždy otevřené jeho působení.

*Mgr. Jana Zehnalová, diecézní ředitelka brněnské diecéze
a pracovníci Národní kanceláře PMD*

Přehled témat

Říjen 2018

Téma měsíce: POSLÁNÍ VYPLÝVAJÍCÍ ZE KŘTU

Listopad 2018

Téma měsíce: ZEMŘELÍ SVĚDCI VÍRY A MISIONÁŘI

Prosinec 2018

Téma měsíce: KAŽDÝ ČLOVĚK JE BOŽÍM DAREM

Leden 2019

Téma měsíce: USILUJEME O JEDNOTU

Únor 2019

Téma měsíce: MYSLÍME NA NEMOCNÉ

Březen 2019

Téma měsíce: PŮST (ODŘÍKÁNÍ)

Duben 2019

Téma měsíce: VELIKONOCE

Květen 2019

Téma měsíce: MARIA JE NAŠE MATKA

Červen 2019

Téma měsíce: JEŽÍŠ KRISTUS – ŽIVÉ BOŽÍ SLOVO

Červenec / srpen 2019

Téma měsíce: JDĚTE DO CELÉHO SVĚTA
A HLÁSEJTE EVANGELIUM VŠEMU STVOŘENÍ

Září 2019

Téma měsíce: KŘEST = PŘIJÍMEJ A ROZDÁVEJ
RADOST EVANGELIA

Říjen 2019

Téma měsíce: MISIJNÍ MĚSÍC

Říjen 2018

Téma měsíce: POSLÁNÍ VYPLÝVAJÍCÍ ZE KŘTU

Biblický příběh (vyber): stvoření světa, potopa, Ježíšův křest, Nikodém, křest etiopského komořího

Svědectví svatých (vyber): František z Assisi, Terezie z Avily, Lukáš, Jan Pavel II. - v čem mi může být vzorem?

Rozjímání a z něj vyplývající modlitba (vyber z témat):

- křest jako začátek života s Pánem Ježíšem a povolání ke službě Bohu i druhým lidem
- křest nás spojuje v rodinu Božích dětí
- voda jako symbol očištění a nového začátku
- světcí jako stavitelé mostů mezi lidmi navzájem i mezi lidmi a Bohem
- modlitby vztahující se ke konkrétním světcům lze najít v breviáři

Konkrétní skutky:

- obnova křestního zasvěcení, připomínáme si vlastní křest, tvoříme kalendář s daty křtu, prohlížíme křestní matriku, na schůzku přinášíme symboly křtu a fotky ze svého obřadu
- představujeme místním farním společenstvím Papežská misijní díla (ministranti, schola, skaut aj.)
- představujeme projekty PMD – viz www.missio.cz/projekty
- připravujeme Misijní štrúdlování[®]
- v sobotu před Misijní nedělí se účastníme akce Misijní most modlitby - <http://www.missio.cz/zapojte-se/misijni-nedele/namety-ke-slaveni-misijni-nedele-prilohy-misijniho-zpravodaje-ke-stazeni>
- tvoříme nástěnku zajímavostí ze školního života dětí v různých zemích světa

FRANTIŠEK Z ASSISI

Tento světec se narodil roku 1182 v Assisi ve střední Itálii v rodině bohatého obchodníka s látkami jako malý Jan. Protože jeho otec obchodoval převážně s Francií, naučili se jeho dva malí synové brzy francouzsky. Z malého Jeníka si pro jeho schopnost nové mluvy začali dělat legraci a říkat mu Francouzsku = Františku. Tato vlastně přezdívka mu už zůstala. Jako bohatý mladík si František jmění svého otce pořádně užíval: shromažďoval kolem sebe veselou společnost mladíků, rád se hezky oblékal, ale také štedře podporoval žebráky a bojoval proti ústrkům, které se děly druhým. Tatínek mu občas jeho životní styl vyčítal, maminka ho však omlouvala. Spor mezi otcem a synem vyvrcholil, když se František po mystickém zážitku rozhodl opravit polorozbořenou kapli svatého Damiána a peníze na to získal prodejem látek z otcova skladu. Otec se obrátil na biskupa, avšak František zareagoval nezvykle: otcí vyčetl nesouhlas, strhal ze sebe šaty, které mu otec koupil a prohlásil, že od nynějška je jeho otec jen ten nebeský. V provizorním šatu z pytloviny se odebral do okolních skal a začal žít v osamělosti. Přátelé si ho však našli a v lesích okolo Assisi začaly vyrůstat chudé poustevny. Jejich obyvatelé trávili život modlitbami, rozjímáním a obděláváním chudých políček. Čím více se umenšoval světský život, tím více rostl život duchovní. Brzy osobním příkladem a kázáním ukazovali ostatním lidem, jak lze žít podle evangelia. Roku 1209 se František v doprovodu dvanácti spolubratrů vydal k papeži s prosbou o potvrzení

stylu života, ve kterém žili, jako nového řádu. Papež zprvu nechtěl o něčem takovém ani slyšet, ale v noci se mu zdálo, že vidí Františka v žebráckém oděvu, jak podpírá nakloněný papežský chrám. Následně roku 1210 alespoň ústně řeholi potvrdil, Františka vysvětil na jáhna a ustanovil jej generálním představeným františkánů. Přestože život řehole se navenek jevil jako velmi chudý, opak byl pravdou. František se rozhodl své představy a nový duchovní styl šířit dál. Dostal se dokonce k muslimskému sultánovi do Egypta, aby mu hlásal evangelium. A světe, div se! Sultán jej za to nenechal umučit, jak by se dalo očekávat, ale v pokoji ho propustil. Podobně jako on, kázali o Bohu i jeho spolubratři. Roku 1219 jich už bylo na 5 000. Františkovy myšlenky lákaly i ženy. Pro ně založil s (později svatou) Klárou řád klarisek.

František nade vše miloval Boží stvoření, a kvůli kráse úplňku neváhal vzbudit třeba celé město. Aby si lidé dokázali více užít radosti Ježíšova narození, přeměnil před Vánocemi 1223 jeskyni v Grecci na první živý betlém. Následující rok se na Františkově těle ukázalo pět krvavých Ježíšových ran – stigmat, o rok později oslepnul. Zhoršování zdravotního stavu pokračovalo. Dne 3. října 1226 zemřel na holé zemi kláštera ve věku 44 let. V tu dobu byly kláštery s Františkovou řeholí už i na území Čech.

Kéž po vzoru svatého Františka z Assisi umíme milovat přírodu i všechno živé. Kéž se náš život, i přes všechny trápení a neúspěchy, vyznačuje radostí.

LUKÁŠ

Evangelista Lukáš se narodil na počátku našeho letopočtu v syrské Antiochii a stal se lékařem. S živým Ježíšem se pravděpodobně nepotkal, ale roku 50-51 se připojil k Pavlovi na jeho druhé misijní cestě a tak ponenáhlu poznával Ježíše. V Jeruzalémě se poznal s apoštolem Jakubem, v Pavlově římském vězení se setkal s evangelistou Markem. Po Pavlově smrti opustil Řím a podle všeho putoval s Ježíšovým odkazem dál. Některé prameny mluví o tom, že se stal biskupem v Thébách, severně od Atén, jiné vypravují o dalších místech působení. Podle zápisků svatého Řehoře zemřel Lukáš ve věku 84 let. Má se za to, že jeho ostatky jsou uloženy v italské Padově. Jeho lebka je však díky císaři Karlu IV. uchovávána ve Svatovítském pokladu v pražské katedrále.

Lukáš si získal světový věhlas především sepsáním evangelia plného Boží lásky a milosrdenství, které patří všem lidem, ne jen židům. Na mnoha místech si všimá života žen, nemocných a odstrčených, což je pro lékaře, jako byl on, příznačné. Velký prostor dává též Duchu svatému a chvalozpěvům. Lukáš je i autorem Skutků apoštolů, jež jsou jakousi kronikou prvotní církve a života apoštolů po Ježíšově smrti.

Symbolem Lukáše jako evangelisty je býk, protože býk byl obětním zvířetem a evangelium začíná Zachariášovou obětí.

Kéž si po vzoru svatého Lukáše všimáme nemocných, trpících a utlačovaných a nebojíme se upozornit na jejich těžký úděl. Kéž umíme postřehnout působení Božího milosrdenství ve svém životě a ve světě.

TEREZIE Z AVILY

Tato světice se narodila 28. 3. 1515 do početné šlechtické rodiny. Se svým bráščkou často četli životopisy svatých a po jejich vzoru toužili mučednicky zemřít pro víru. Zatím však stavěli na zahradě chýše, v nichž rozjímali o nebi a pekle. Když bylo Terezii 14 let, zemřela jí maminka. Její život se od základu změnil. Stesk utápěla v krásném oblečení a společnosti, která jí lichotila. O dva roky později ji tatínek poslal na výchovu do augustiniánského kláštera, ale ze zdravotních důvodů se musela po půldruhém roce vrátit domů. V té době ji oslovily listy sv. Jeronýma o zasvěceném životě. I ona se rozhodla pro život v ústraní. Když ji otec nepustil ke karmelitkám, nechala se přijmout tajně. Když ji tatínek viděl spokojenou, smířil se s jejím

novým posláním a daroval jí tučné věno. Když bylo Tereze 23 let, těžce onemocněla. Její život se několik měsíců pohyboval mezi životem a smrtí. Tehdy měla vidění klášterů, které má založit. Po vyléčení těla však ďábel zaútočil na duši. Terezie se považovala za poslední mezi zatracenými, trpěla odloučeností od Ježíše. Až když se ve svých 42 letech zřekla všeho, co ji od Ježíše odvádělo, začala zažívat proud jeho milostí. Zpovědníci nevěděli, co si o takovém obrácení mají myslet. Terezie měla vidění pekla i Ježíše. Roku 1562 směla otevřít nový klášter s větší přísností, a stala se jeho představenou. Za dva roky nato směla zakládat další podobné kláštery. Ne všichni však byli jejímu přísnému řádu v kláštorech nakloněni. Povolení střídalo zamítání. Roku 1582 Terezie založila poslední klášter a 4. 10. zemřela. Papež Řehoř XIII. tehdy právě opravoval starý juliánský kalendář. Památku sv. Terezie tak slavíme 15. října.

Kéž po vzoru svaté Terezie z Avily pokládáme modlitbu za úkon lásky, který je pramenem duchovního života a přijmeme, že se nelze modlit slovy a mít srdce odpojené.

JAN PAVEL II.

Dnešní světec se narodil 18. 5. 1920 v polských Wadowicích jako druhorozený syn jménem Karel Josef Wojtyła. Když mu bylo 9 let, zemřela mu maminka, o tři roky později i milovaný bratr Edmund. Zůstali s tatínkem sami. Přestěhovali se do Krakova, kde Karel vystudoval střední školu. Vysokou mu přerušila druhá světová válka. Pracoval v kamenolomu i v chemičce. V těžké práci mu byla jedinou útěchou láska k nebeské Matce. Tatínek se konce války nedočkal, zemřel v únoru 1941. O necelé dva roky později v něm doznělo přesvědčení, že má být knězem a začal tajně studovat teologii. Protože v té době úspěšně hrál v divadle, někteří ho z jeho úmyslu zrazovali. Přežití autonehody jej však utvrdilo v nastoupené cestě. Ke konci roku 1946 přijal Karel kněžské svěcení a vzápětí cestoval do Říma, aby pokračoval v dalším studiu. O 12 let později byl vysvěcen na pomocného biskupa v Krakově. Již tehdy si zvolil heslo Totus tuus (Celý tvůj), které patřilo Panně Marii i Pánu a které užíval i později jako papež. Ve 47 letech se stal kardinálem a 16. 10. 1978 ve svých 58 letech 264. nástupcem svatého Petra. Tehdy si zvolil jméno Jan Pavel II.

Za svůj život navštívil při 104 zahraničních cestách 129 zemí, v nichž především mladým kladl na srdce odpovědnost za budoucnost. V písemných dílech vyzdvihoval lidskou důstojnost a morální nauku církve. Láska k mládeži vedla roku 1985 Jana Pavla II. k založení tradice Světových dnů mládeže. Ve světcích viděl vhodné příklady svatosti pro dnešní život. 1820 jich proto blahořečil nebo kanonizoval.

Přes svůj ušlechtilý přístup ke každému člověku byl některým lidem trnem v oku. 13. 5. 1981, v den výročí zjevení Panny Marie Fatimské, na něj turecký terorista Ali Agca vystřelil na náměstí sv. Petra v Římě, když projížděl ve svém papamobilu, aby byl co nejbližší lidem, které měl tak rád. Pětihodinová operace mu sice zachránila život, ale vážně jej nalomila. Ke druhému pokusu o atentát došlo o rok později, avšak tehdy byl atentátník s bajonetem včas zastaven.

V únoru 2005 se ke zhoršující se Parkinsonově chorobě přidal zánět hrtanu po prodělané chřipce. Místo uzdravení však v předvečer svátku Božího milosrdenství 2. 4. 2005 ve 21.37 hodin Jan Pavel II. zemřel za doprovodu modliteb velkého množství mladých lidí přítomných na svatopetrském náměstí. Už o 6 let později byl blahořečen a o další 3 roky později (27. 4. 2014) svatořečen společně s papežem Janem XXIII.

Kéž se po vzoru papeže Jana Pavla II. obrácíme k Panně Marii jako ke své nebeské Mamince, přímělkyni u Ježíše.

Listopad 2018

Téma měsíce: ZEMŘELÍ SVĚDCI VÍRY A MISIONÁŘI

Biblický příběh (vyber): Izák, Jonáš, Náman, Jairova dcera, Naimský mládenec, vzkříšení Lazara

Svědectví svatých (vyber): Anežka Česká, Mikuláš Tavelič, Kolumbán, Ondřej Dung-Lac - v čem mi může být vzorem?

Rozjímání a z něj vyplývající modlitba (vyber z témat):

- Bůh – Zachránce od věčné smrti
- svatý Josef – patron šťastné smrti
- církve je společenství živých i mrtvých
- žijící křesťané jako pomocníci duším v očistci
- svátost nemocných jako Boží pomoc trpícím

Konkrétní skutky:

- vytváříme ve farnosti „kalendář zemřelých“; přede mší svatou během roku čteme jména těch, kteří v daný den zemřeli, a modlíme se za ně
- pídíme se po kněžích, katechetech a významných farnících, kteří svým životem svědčili o Ježíši
- navštěvujeme hřbitov a modlíme se také za ty, na které nikdo nepamatuje
- za zemřelé obětujeme modlitby a skutky sebezáporu
- zajímáme se o misionáře a všechny lidi, kteří v minulém roce položili život pro svou víru, viz <http://www.missio.cz/statistiky/martyrologie>
- seznamujeme se s projekty PMD Petra apoštola: <http://www.missio.cz/projekty/podpora-z-cr/bohoslovci/pomoc-bohoslovcum-v-misiich/>
- vyrábíme lampičky na adventní roráty
- nacvičujeme Mikulášskou besídku, se kterou můžeme navštívit ústav sociální péče, domov důchodců, nemocnici, osamělé obyvatele naší farnosti

ANEŽKA ČESKÁ

Asi 20. ledna 1211 se v Praze na královském hradě narodila 12 sourozencům malá Anežka. Už od útlého dětství s ní měl tatínek dalekosáhlé záměry. Už ve třech letech ji zasnoubil a vzápětí poslal na výchovu do cisterciáckého kláštera v Třebnici, který založili rodiče jejího budoucího manžela. Když snoubenec zemřel a ona se směla vrátit domů, vybrali jí k výchově klášter premonstrátů v Doksanech. Ani zde však nezůstala. Tatínek ji znovu zasnoubil a Anežka putovala na vévodský dvůr císařova rádce, aby se naučila všemu, co bude jako vdaná paní potřebovat. Mladý král Jindřich však zasnuby odvolal. Třináctiletou dívku to netrápilo. Za svého ženicha si po vzoru svaté Kláry vyvolila Pána Ježíše a papež její rozhodnutí schválil. Své přesvědčení si nenechala vzít anglickým králem ani císařem Fridrichem II., kteří ji žádali o ruku. V roce 1233 založila v Praze špitál sv. Františka, chudobinec a útulek pro pocestné, k péči o nemocné založila špitální bratrstvo a vzápětí použila své věno na vybudování kláštera Na Františku, jehož se stala abatyší. Z dívky, která před sebou měla mít život bohaté paní, se stala trpělivá, pokorná a laskavá opora všech, kdo zakleпали na klášterní

vrata. Pověst o ní povídá o mnoha zázracích, které se na její přimluvu odehrály. Po 46 letech v klášteře zemřela Anežka ve svých 70 letech. Její hrob je však dnes na neznámém místě.

Kéž po vzoru svaté Anežky České pochopíme, že mít vysoké postavení není pro náš život nevyhnutelně nutné. Kéž nelpíme na věcech pomíjivých a jsme schopni trpělivé oběti pro druhé.

MIKULÁŠ TAVELIČ

Šlechtic Mikuláš se narodil ve 14. století v dnešním Chorvatsku. Jako mladý muž vstoupil do františkánského řádu, stal se knězem a vyhledávaným kazatelem. Po 40. roce života se vydal do Svaté země, aby se v klášteře na hoře Sion spolu s dalšími třemi druhy připravoval na křesťanské učení mezi muslimy. Pro svoje vystoupení v Jeruzalémské Omarově mešitě si vybrali velký mohamedánský svátek. Muslimové jim však v jejich záměru zabránili a jejich soudce jim dal na výběr: „Buď se stanete muslimy a odvoláte své učení nebo zemřete.“ Františkáni měli jasno. Pána Ježíše nezaprou. Také muslimové dodrželi slovo. Misionáře uvrhli do vězení, podrobili mučení a nakonec zbavili života.

Kéž se po vzoru svatého Mikuláše Taveliče a jeho druhů umíme správně rozhodovat a Pána Ježíše vždy dávat na první místo ve svém životě.

KOLUMBÁN

Narodil se v 6. století v bohaté irské rodině. V době, kdy jen málo lidí umělo číst a psát, se mu dostalo skvělého vzdělání. I když s tím rodiče nesouhlasili, odešel pak Kolumbán do kláštera a stal se knězem. Bylo mu skoro 50 let, když opustil zdi kláštera a spolu s 12 druhy přistál u evropských břehů, aby hlásal Pána Ježíše. Na území dnešní Francie si během několika měsíců vybudovali poustevnické obydlí, modlili se a obdělávali půdu. Brzy za nimi začali přicházet tamní obyvatelé a mnozí zůstávali. Kolumbán s druhy pro ně stavěli kláštery. Z Francie se misionáři vydali dál do vnitrozemí. Prošli dnešním Švýcarskem a dorazili do severní Itálie, kde založili další klášter. Legendy přisuzují Kolumbánovi mnohé zázraky. Mimo jiné i o ovládnutí medvěda, kterého zapřáhl do pluhu. Na konci života se Kolumbán uchýlil do ústraní a zemřel, jak předpovídal.

Kéž po vzoru svatého Kolumbána hledáme Boha nejdříve ve svém nitru. Kéž pochopíme, že dobrý život naplněný vírou je víc než učená bezbožnost.

ONDŘEJ DUNG-LAC

Dung se narodil ke konci 18. století v chudé vietnamské rodině. Když mu bylo 12 let, přestěhoval se s rodiči do hlavního města Hanoje. Zde se setkal prostřednictvím katechety s křesťanskou vírou. Nadchla ho tak, že se nechal pokřtít a později vystudoval na kněze, aby mohl jako neúnavný misionář šířit zvěst o Ježíši mezi dalšími Vietnamci. Přes nenávisť, kterou svým kázáním u některých lidí vyvolával, ho jiní vyhledávali jako vzor pro svůj život. Dung žil velmi prostě: v pondělí, středu a pátek se postil a mnoho lidí přivedl k Bohu. Jeho doba však křesťanství nepřála. Tehdejší císař například nařídil křesťanům, že se mají vzdát své víry a na znamení zřeknutí mají šlápnout na kříž. Dung takového jednání příkře odmítl, ale musel se začít skrývat. Do jeho mučednické smrti zbývalo 5 let. Před Vánoce 1839 byl sťat.

Spolu s ním svatořečil papež Jan Pavel II. Roku 1988 dalších 95 Vietnamců, 11 španělských misionářů z řádu sv. Dominika, kteří působili ve Vietnamu a 10 členů francouzské misijní společnosti z Paříže. Mezi svatořečenými je 16 katechetů, čtyři lékaři, tři vojáci, soudce i maminka šesti dětí.

Kéž po vzoru svatého Ondřeje Dung-Laca ctíme věci, které souvisejí s Pánem Bohem a vážíme si své víry.

Prosinec 2018

Téma měsíce: **KAŽDÝ ČLOVĚK JE BOŽÍM DAREM**

Biblický příběh (vyber): zvěstování Panně Marii, Ježíš jako dar

Svědectví svatých (vyber): Mikuláš, František Xaverský, Františka Xavier Cabrini - v čem mi může být vzorem?

Rozjímání a z něj vyplývající modlitba (vyber z témat):

- „Ať se mi stane podle Tvé vůle.“
- Bůh se svěruje do rukou člověka
- život je největší dar
- každý člověk je Boží dar
- srdce otevřené pro darování i přijímání

Konkrétní skutky:

- připravujeme mikulášskou a vánoční besídku
- nesením rozžatých lucerniček před rorátními bohoslužbami připomínáme blížící se Vánoce
- navštívujeme osamělé a obdarováváme je svým časem a drobným dárkem
- malujeme vánoční pohledy a získaný příspěvek věnujeme na projekty PMDD
- pořádáme akce Misijní jarmark a Jeden dárek navíc[®]
- zajímáme se o projekty PMDD pro sirotky a děti v bídě (www.missio.cz/projekty)

SVATÝ MIKULÁŠ

Ačkoli jsme si tohoto milého světce přivlastnili, jeho život začal někdy před rokem 270 v bohaté rodině v jednom přístavním městě na území dnešního Turecka. O jeho životě nám vypráví spousta legend. Tvrdí, že v Mikulášově městě zchudla jedna šlechtická rodina, kterou světec znal. Hrozilo, že tatínek bude muset prodat své tři dcery, aby všichni nezemřeli hladem. Mikulášovi bylo děvčat líto. Proto po tři večery tajně házel do okna dívek měšec s penězi. Bylo toho přesně tolik, aby se mohly dobře provdat. Tím je zachránil. Brzy potom se Mikuláš vydal do Svaté země. Cestou po moři se však loď dostala do velké bouře. Bezradní námořníci prosili Mikuláše o modlitbu. Když ji s velkou důvěrou vykonal, moře se naráz uklidnilo. Na zpáteční cestě se Mikuláš zastavil pomodlit v Myře, kde předtím žil jeho strýc. Netušil, že místní občané se usnesli, že muže, který jako první vstoupí určitý den do kostela, jmenují biskupem. Ten den právě nastal a Mikuláš, ač se zdráhal, se stal myrským biskupem. S pokorou a vděčností se dal do služeb svých farníků. Učil, radil, navštěvoval a těšil nemocné, vězně i zajatce. Děлил se o jídlo, chránil děti, především ty, kteří neměli rodiče, ale také vdovy, o které se neměl kdo starat, zastával se nevinně pronásledovaných a odsouzených. Byl mírný a laskavý, ale když šlo o víru, byl pevný a rozhodný. To se světské moci nelíbilo a Mikuláš musel do vyhnanství. Zde se stal požehnáním pro spoluvězně, které utěšoval a povzbuzoval. Když křesťanství roku 313 získalo svobodu, vrátil se Mikuláš do Myry. Zemřel 6. 12. 352 v pověsti svatosti. Úcta k němu se rychle rozšířila. Na východě se stal po Panně Marii nejvíce uctívaným světce.

Kéž bychom byli po vzoru svatého Mikuláše tvořiví a vynalézaví v dobro pro druhé.

FRANTIŠEK XAVERSKÝ

Před více než 500 lety se na španělském hradě Javier narodil malý František. Doma na něj čekaly už 2 sestry a 2 brášci. Brzy z něj vyrostl živý a velmi inteligentní hoch. V 18 letech odešel na studia do Francie, kde se jeho spolubydlícím stal invalidní student, tehdy neznámý Ignác z Loyoly. Postupně v nich zrál nápad založit nový řeholní řád Tovaryšstva Ježíšova (jezuity), pro který Ignác stanovil pravidla: žít v chudobě, čistotě a službě duším ve Svaté zemi nebo být k dispozici papeži. Papež Pavel III. jejich úmysl schválil. První Františkova misijní cesta vedla do Indie. Zdlouhavá a namáhavá cesta trvala více než rok. František byl během ní stále ve službě pro všechny na lodi: pro námořníky, vojáky, odsouzence, otroky i všechny další cestující, přestože sám padal únavou, nemocí a vyčerpáním. Klidu si nepopřál ani v Indii. Naučil se tamilsky, aby rozuměl svým novým spoluobčanům, a do tohoto jazyka jim překládal všechny modlitby. Měl velmi rád děti a ty milovaly jeho. Když přišel do nějaké vesnice, děti mu nedopřály odpočinku, dokud jim nepověděl něco o Pánu Bohu a nenaučil nějakou modlitbu. Mnoho lidí se nechávalo pokřtít. Z Indie se František vydal hlásat Pána Ježíše do dnešní Indonésie a dál do Japonska. Měl v plánu dojít ještě do Číny, ale jeho slabé tělo nevydrželo útrapy cesty. Zemřel 3. 12. 1552 ve věku 46 let.

Kéž po vzoru svatého Františka Xaverského hledáme dobré kamarády a vzájemně se s nimi povzbuzujeme ve víře. Ať dokážeme přemoci svou únavu, když se od nás někdo chce dovědět o Pánu Ježíši.

FRANTIŠKA XAVERA CABRINI

Františka se narodila jako 13. dítě v polovině 19. století v severní Itálii. Od malička se starala o své nemocné sourozence, později docházela pečovat o nemocné do místní nemocnice. Po studiu v klášterní škole začala vyučovat náboženství. K tomu přidala i péči o osiřelé dívky. Na přání biskupa, který sledoval její misijní nadšení, založila se sedmi družkami 14. 11. 1880 řeholní kongregaci Misionářky Božského srdce Ježíšova, která měla za úkol věnovat se křesťanské výchově, ošetřování nemocných a potřebné farní činnosti. Po několika letech byla Xavera povolána k italským emigrantům do New Yorku.

Tím se její dílo rozšířilo za hranice. Na různých místech Evropy i Ameriky pak vznikaly řeholní domy, do nichž se hlásilo mnoho dívek. Pracovaly ve školách, útulcích, nemocnicích, sirotčincích, pomáhaly na farách a všude, kde bylo potřeba. Statečná Xavera trávila mnoho času na cestách, aby vše jako matka vzorně chránila. Chatrné zdraví ji zradilo roku 1917 při návštěvě Chicaga. V té době měla její kongregace asi 1300 sester v Americe, Itálii, Francii, Španělsku, Anglii, později i v Asii, Africe a Austrálii.

Kéž se po vzoru svaté Františky Xavery Cabrini dokážeme zajímat o přistěhovalce a kamarádit s nimi.

VICELIN

Žil na počátku 12. století v Německu. Po studiu kněžství byl pověřen péčí o Slované, kteří obývali východní část země. Vztahy mezi Němci a Vendy, jak si tamní Slované říkali, nebyly dobré a časem se ještě zhoršovaly. Vicelin se snažil, co mohl, ale úspěch, jaký by si přál, nepřicházel. On se však nevzdával. Čím více překážek se mu stavělo do cesty, tím horlivěji pracoval. Modlil se, pomáhal, učil, zakládal kláštery. Ačkoli to lidé nedávali příliš najevo, dobře pozorovali jeho svědectví života a oceňovali ho jako světce. Zemřel vyčerpán v 64 letech.

Kéž se podle vzoru svatého Vicelina nevzdáváme ideálů, kéž svědomitě plníme své povinnosti a překonáváme zklamání z viditelného neúspěchu. Bůh vidí a oceňuje naši snahu.

Leden 2019

Téma měsíce: **USILUJEME O JEDNOTU**

Biblický příběh (vyber): Abraham, Lot, Samařanka u Sychemu, uzdravení dcery Syroféničanky, Kornélius

Svědectví svatých (vyber): Timotej, Josef Freinadametz, Oldřich z Pordenone, Jan Bosko - v čem mi může být vzorem?

Rozjímání a z něj vyplývající modlitba (vyber z témat):

- církev je naše rodina
- každý jsme jiný
- Bůh přišel spasit všechny lidi
- modlitba nás spojuje
- neseme radostnou Boží zvěst do světa

Konkrétní skutky:

- účastníme se Tříkrálového koledování
- modlíme se za mír a jednotu ve světě
- všímáme si situace ve světě na pozadí různých náboženství a vyznání
- přidáváme na mapu světa zajímavé zprávy ze života v misijních zemích, viz např. www.sdb.cz/co-delame/misie
- připravujeme misijní karneval pro děti
- zajímáme se o projekty PMD šíření víry - www.missio.cz/projekty/podpora-z-cr/svetove-misie

OLDŘICH Z PORDENONE

Tento blahoslavený misionář se považoval za Čecha, i když Čechem doopravdy nebyl. Jeho tatínek však sloužil jako voják českého krále Přemysla Otakara II. ve městě, které králi patřilo. Oldřich se narodil někdy kolem roku 1286 v Itálii. Už v 15 letech se stal františkánem, a protože ovládal několik jazyků, byl papežem vyslán na misijní cestu. Prošel Mezopotámií, Egyptem, dostal se až do Indie a Číny. Po 17 letech se vracel zpět do Itálie s předsevzetím, že bude v misích pokračovat. Bůh si ho však povolal k sobě.

Kéž se nám po vzoru blahoslaveného Oldřicha z Pordenone daří učit porozumět druhým lidem, když ne řečí, tak srdcem.

TIMOTEJ

Timotej se narodil v Lystře v dnešním Turecku. Maminka ho odmalička učila židovské víře. Ke křesťanství ho přivedl svatý Pavel, když přišel povídat o Pánu Ježíši do jejich města. Když přišel podruhé, mladý Timoteus se k němu připojil a doprovázel jej na misijních cestách. Pro Pavla se stal důležitým společníkem. Občas jej Pavel poslal samotného do míst, kde už byli, aby bděl nad vznikajícím křesťanským společenstvím, dokonce jej někdy uváděl jako spoluodesílatele svých dopisů. Roku 63 postavil Pavel Timoteje do čela církve v Efezu. Tam mu také psal jedny z nejhezčích listů. Varoval Efezany, že jen víra ke spáse nestačí, je třeba mít také otevřené a ochotné srdce. Víra bez skutků je mrtvá. Timotej vzal svůj úřad se vši vážností: trpělivě a neúnavně s láskou vysvětloval křesťanské zásady a varoval před návratem

k pohanským zvykům. To se mu také stalo osudným. Byl zabit, když bránil Efezanům v účasti na pohanské slavnosti.

Kéž po vzoru svatého Timoteje dokážeme rozlišovat dobro a zlo, kéž máme dost síly a odvahy, abychom se nenechali druhými svést ke hříchu.

JOSEF FREIDEMETZ

Narodil se roku 1852 v nádherné krajině italského Tyrolska. Stal se knězem, ale když se dověděl o založení nového misijního domu, byl rozhodnut. Stal se misionářem a odešel s jedním ze spolubratrů do Číny. Mezi 12 miliony nevěřících zde žilo 158 křesťanů. Ani ne třicetiletý misionář si však dokázal brzy získávat nové věřící, i když to nebylo vždy jednoduché. Nepřátelé se ho chtěli zbavit, připravovali mu nástrahy, mučení, ale on všechno vydržel. Přes všechna příkoří své Číňany miloval a oni milovali jeho. Zemřel po 30 letech misionářování nemocí a vysílením roku 1908.

Kéž se po vzoru svatého Josefa Freidemetze umíme rozhodovat pro Pána, i když je to někdy těžké.

JAN BOSKO

Jan se narodil 16. 8. 1815 v severní Itálii v chudé rodině. Po smrti tatínka přebrala jeho výchovu plně do rukou maminka Markéta. Hoch vynikal výbornou pamětí, hlubokou zbožností a jak se později ukázalo, prorockými sny. To vše jej předurčovalo k dobrému vzdělání, pro což jeho starší bratr Antonín neměl pochopení. Pan farář však pomohl a mladý Bosko vystudoval na kněze, byť si při škole vydělával jako dělník, obuvník, krejčí nebo číšník, což se mu později náramně hodilo. Panna Maria – Pomocnice ho provázela veškerou činností. Prvním působištěm Jana Boska se stalo město Turín. Průmyslové město se stávalo cílem starších chudých kluků, kteří doufali, že se zde dobře uživí. Místo toho se často stávali obětí gangů a zlých činů. Jan Bosko si umínil, že se o tyto hochy postará. Učil je znát Boha, ubytovával je v domcích, které pro tento účel získával, vedl je k práci a spořádanému životu. Založil pro ně dílny, kde absolvovali učební obory, dohlížel na ně u zaměstnavatelů, pral jim, sháněl jídlo. Stal se pro mnohé opravdovým a starostlivým otcem. Systém výchovy, který uplatňoval, vedl k založení řádu salesiánů a brzy překročil hranice Itálie. Dnes jsou salesiáni ve více jak 130 zemích světa a úzce spolupracují nejen s ženskou větví sester salesiánek, ale i s mnoha dobrovolníky. Don Bosko zemřel obklopen svými milovanými 31. ledna 1888.

Kéž se po vzoru Dona Boska obrácíme o radu k Panně Marii Pomocnici a vkládáme jí s pokornou důvěrou do rukou věci, které se nám nedaří.

Únor 2019

Téma měsíce: **MYSLÍME NA NEMOCNÉ**

Biblický příběh (vyber): uzdravení Námána Syrského, uzdravení 10 malomocných, setníkův služebník, uzdravení ochrnutého, slepého, posedlého atd.

Svědectví svatých (vyber): Blažej, Bakhita, Oskar, Pavel Miki, Alois Versiglia a Kalisto Caravario – v čem mi může být vzorem?

Rozjímání a z něj vyplývající modlitba (vyber z témat):

- Panna Maria jako pomocnice v nemoci
- nemoc učí trpělivosti
- Bůh dopouští, ale neopouští
- nemoc a stáří nejsou Božími tresty
- staří lidé jsou často studnami moudrosti a vzpomínek

Konkrétní skutky:

- svou pomoc a pozornost zaměřujeme především na staré a nemocné lidi
- učíme se zásady první pomoci
- pamatujeme si čísla záchranné služby, hasičů a policie
- máme-li možnost, pozveme si zdravotníka nebo ošetřovatelku k besedě o jejich práci
- nebojme se povídat si se starými lidmi o Bohu
- zajímáme se o projekty PMDD určené na zdravotní péči, stavbu a provoz nemocnic a leprosárií

SVATÝ BLAŽEJ

Blažej žil na přelomu 3. a 4. století, v době, kdy křesťanství bylo celosvětově krutě pronásledováno. Byl vzdělaným člověkem, vykonával funkci lékaře i biskupa. Když se pronásledování křesťanů zhoršilo, ukryl se v horské jeskyni, aby mohl pokračovat ve své činnosti. Byl však objeven a předán do žaláře. Protože se nechtěl své víry vzdát a obětovat pohanským bohům, byl odsouzen k trestu smrti. Cestou na popraviště ještě zachránil dítě, kterému uvízla rybí kost v krku. Odtud snad pramení zvyk svatoblažejského požehnání, které uděluje kněz dvěma zkříženými svícemi a modlitbou 3. února.

Kéž podle vzoru svatého Blažeje pomáháme druhým, i když nás za to ostatní tupí. Nedopusťme, abychom na první místo v životě dávali mobil, internet a jiné moderní prostředky. Prvenství patří Bohu.

JOSEFÍNA BAKHITA

Její pravé jméno neznáme. Pocházela z muslimské rodiny v Súdánu, ale jako malá byla unesena do otroctví a pojmenována jako Bakhita, což znamená „šťastná“. Byla několikrát prodána, až se dostala do rodiny italského konzula. Přestože se jí stýskalo po domově, odjela s novou rodinou do Itálie, kde se stala chůvou maličké dcerky konzulových přátel. S ní se později dostala do ústavu sester kanosiánek, kde se setkala s vírou v Boha a přijala křest i nové jméno Josefína. Pána si tak zamilovala, že se rozhodla stát se jednou ze sester a ony ji mezi sebe přijaly. Pro barvu pleti dostala přezdívku Africký květ. Zemřela v pověsti svatosti roku 1947. Za svatou byla prohlášena 1. 10. 2000.

Kéž po vzoru svaté Bakhity nenosíme ve svém srdci nenávist k těm, kteří nám ublížili.

OSKAR (ANSGAR)

Apoštol Skandinávců se narodil na počátku 9. století v severní části tehdejší Francie. Když mu v 5 letech umřela maminka, dali ho na vychování do nedalekého benediktinského kláštera. Oskar vzal klášter jako nový domov. Když vyrostl, složil řeholní sliby a po krátkém učitelském působení doprovodil dánského krále Haralda do jeho země jako misionář. Z Dánska přešel do Švédska a založil tam první kostel ve Skandinávii. I když se později vrátil a stal se prvním arcibiskupem v Hamburku, na misionářování nezapomněl a do „svých“ zemí se vracel, i když hlásání víry nebylo vždy snadné a bezpečné. Oskar však byl neúnavný bojovník. Jako pravý mnich se často modlil a odříkal jídlo, na těle nosil žíněný pás. Ke druhým lidem tak přísný nebyl, zvláště pokud se jednalo o vdovy, sirotky nebo otroky. Kéž si po vzoru svatého Oskara dovedeme každý den vyhradit dostatek času na modlitbu.

PAVEL MIKI

Dnešní světec nás zve do Japonska 16. století. Narodil se 15 let poté, co František Xaverský přinesl do jeho země křesťanství. Pravděpodobně uvěřil i někdo z jeho rodiny, protože chlapec byl v 5 letech pokřtěn a v 11 dán na výchovu do jezuitského kláštera. Latina mu sice moc nešla, ale diskutovat s buddhisty o jejich náboženství uměl výborně. Stal se prvním rodilým jezuitou v Japonsku a zároveň jedním z nejúspěšnějších tamních misionářů. Císař zprvu křesťanství snášel, ale později museli jezuité zemi opustit. Místo nich přišli z Filipín františkáni a začali si počínat velmi horlivě. Jejich jednání někteří označovali za provokativní a jejich příznivci se dočkali tvrdého pronásledování. Nakonec byl na počátku roku 1597 Pavel Miki a jeho 25 druhů odsouzeno k mučení a smrti. Mezi popravenými byli i dva chlapci ve věku 11 a 13 let.

Kéž po vzoru svatého Pavla Mikiho a jeho druhů dokážeme z celého srdce odpouštět všem, kteří nám ztěžují naši víru.

ALOIS VERSOGLIA A KALISTO CARAVARIO

Když se jednadvacetiletý Kalisto Caravario poprvé setkal ve valdocké oratoři Dona Boska v Turíně s misionářem Aloisem Versogliem, měl jasno. Nadšený biskup vyprávěl, jak v Číně zakládal první salesiánské oratoře pro kluky, jak je nadchl pro hraní v dechovém orchestru, jak buduje domy pro opuštěné sirotky, jak přináší Ježíše mezi tamní lid. Kalisto neváhal. Kněžské svěcení v roce podstoupil až v Číně, kterou si ihned oblíbil. S obdivem sleduje svého nadřízeného a kamaráda Aloise, když buduje kněžský seminář, organizuje kurzy pro katechety i ošetrovatelské kurzy pro péči o staré a nemocné a ještě má dost sil na povzbuzování spolubratrů ve víře. Kalisto se snaží ze všech sil pomáhat. Tragickým se pro oba v roce 1930 stává plavba po řece Lin Chow do domovské farnosti. Spolu s nimi se plaví tři salesiánské dívky, katechetka a pár vesničanů. Jejich loď si vyhlédli místní bandité. Zapálili plavidlo a chystali se unést děvčata. Když je salesiáni začali bránit, byli surově zbiti, svázáni a na břehu zastřeleni. 1. 10. 2000 je Jan Pavel II. prohlásil za svaté.

Kéž se po vzoru svatých salesiánů Aloise Versoglia a Kalista Caravaria stavíme na stranu slabších a utiskovaných.

Březen 2019

Téma měsíce: PŮST (ODŘÍKÁNÍ)

Biblický příběh (vyber): Ezau a Jákob, Josef Egyptský, Jan Křtitel, pokušení na poušti, bohatý mladý muž, návštěva u Šimona Malomocného

Svědectví svatých (vyber): Josef, Patrik, Turibius z Mongroveja – v čem mi může být vzorem?

Rozjímání a z něj vyplývající modlitba (vyber z témat):

- nemusím mít všechno a hned
- půst a modlitba jsou velkou obranou proti zlu
- Ježíš vzal mé hříchy na svůj kříž
- svou smrtí na kříži mě Ježíš vykoupil a na věky spasil
- při utrpení ve světě je Bůh vždy nablízku
- každý člověk nese svůj kříž, ale můžeme mu pomoci

Konkrétní skutky:

- plníme postní aktivitu
- připravujeme křížovou cestu pro děti a účastníme se jí
- 4. neděli postní se zapojujeme do akce Misijní koláč[®]
- zajímáme se o utrpení kolem sebe i ve světě
- pomáháme nést druhým jejich kříž – zaměřujeme se na empatii a pochopení
- prohlubujeme modlitbu chvály, díky a prosby
- Adorace pro misie (www.missio.cz/zapojte-se/modlitba/detske-modlitby/misijni-detska-adorace)

JOSEF

Josef se narodil pár let před naším letopočtem v Betlémě jako vzdálený potomek krále Davida. Pro jeho ctnosti jej Bůh vyvolil za manželku Panny Marie a před lidmi zákonného vychovatele svého Syna se všemi povinnostmi a právy skutečného otce. Josef žil se svou rodinou v dobovém domku v Nazaretě, v němž vykonával povolání tesaře. Tomu vyučil Ježíše. Nejvýraznější Josefovou ctností byla víra, s níž přijímal bez náznaku protestu všechno, co mu Bůh seslal. Přestože patřil k nejbližším Bohem vyvoleným, neměl to nijak ulehčeno. On, realisticky uvažující muž, se nejdůležitější přeměrování svého života dovídal ve snu od anděla. Vzpomenete, kdy se to stalo? Další Josefovou ctností byla pokora, se kterou dokázal nestavět život své mimořádné rodiny na odiv světu, pokora, s níž ustupoval do pozadí před úlohou Marie. Příkladem nám může být i Josefova spravedlnost, poslušnost, ochota k službě Bohu i lidem, a především jeho mlčenlivost, s níž uměl naslouchat Bohu jako v tiché a rozjímavé modlitbě. Přesto dokázal jednat rychle a rozhodně, když to situace vyžadovala (narození v Betlémě, odchod do Egypta). Josef zemřel v období Ježíšovy dospělosti. Podle nesčetných legend byl v tu chvíli přítomen u lůžka umírajícího i Ježíš. Proto je také Josef uctíván jako patron šťastné smrti.

Kéž se po vzoru svatého Josefa neobjíme odevzdávat starosti všedního dne do Božích rukou.

JOSEF LEONESSA

Josef přišel na svět v polovině 16. století v Itálii a brzy se stal sirotkem. Místo domluveného sňatku vstoupil do kláštera a stal se františkánem – kapucínem. Jako kněz se vydal do dnešního severního Turecka, aby tam hlásal víru muslimům. To však špatně pochopil. Byl odsouzen k trestu smrti a pověšen na kříž. Odtud jej podle legendy zázračně vysvobodil anděl. Jisté je, že Josef se pak vrátil do Itálie, kde neúnavně obracel hříšníky na cestu dobra. Známa je příhoda, kdy měl být operován. Protože tehdy neznali narkózu, chtěli Josefa svázat, aby sebou v bolesti nezmítal a tak nerušil práci lékařů. Josef však místo toho zvolil tisknutí kříže v ruku. Bude tak prý svázán s Ježíšovými bolestmi. Přestože Josefův život byl docela živý, zemřel v klidu v domovském klášteře.

Kéž se po vzoru svatého Josefa Leonessa rozhodujeme jako Boží děti.

PATRIK

Dnešní světec se narodil ke konci 4. století bohatým rodičům v pobřežní Anglii. Přestože celá rodina žila aktivním křesťanským životem, Patrika víra moc nezajímala. Boha a hloubku modlitby objevil až v irském otroctví, do kterého ho piráti odvedli v jeho 16 letech. Naučil se řeč, pochopil zvyky i způsob života, a přestože se mu po 6 letech podařilo uprchnout zpět domů, Irsko si zamiloval. Když se po letech vrátil, byl v pozici biskupa přinášejícího evangelium. Jeho přičiněním se bardové a druidové stávali mnichy a pohanské kněžky začínaly žít po způsobu řeholnic. Patrik pozvolna nahrazoval pohanské svátky křesťanskými a v zemi se střídali misionáři. Brzy však bylo dost domorodých kněží a zemi se začalo říkat „ostrov svatých“. Svou vytrvalostí, trpělivostí a laskavostí přetvořil Patrik během 30 let pohanský ostrov v křesťanskou zemi. Irové ho milovali a nosili mu dary. Ty světec odmítal. Jako mladík si bohatství užil dost a věděl, že chudoba je pro nebe jistější cestou. Bývá zobrazován s trojlístkem, na kterém prý vysvětloval Boží Trojici.

Kéž po vzoru svatého Patrika získáváme druhé pro Ježíše láskou, trpělivostí a vytrvalostí v dobrém.

TURIBIUS Z MONGROVEJA

Dnešní světec se narodil v 16. století ve Španělsku v době, kdy odtud odjíždělo mnoho kněží do Peru, aby učili místní indiány znát Ježíše. Ve věku 42 let se za nimi vydal i Turibius, který se mezitím stal soudcem a nyní byl na královo doporučení vysvěcen na biskupa. Svou misi vzal velmi odpovědně. Naučil se jazyk Inků a rozhodně vystupoval proti křivdám, které jim způsobovali španělští kolonizátoři. Prochodil celou zemi, hlásal Ježíšovo učení, zakládal kostely, kláštery, školy, nemocnice a svolal několik církevních sněmů. Výsledkem bylo vypracování katechismu a příručky pro zpovědníky a kazatele. Turibiovým cílem bylo, aby se všichni kněží stali laskavými otci svěřených indiánů, aby se nezastávali království španělského krále, ale byli plně ve službách krále nebeského. Po 26letém působení zemřel Turibius v pověsti svatosti při vizitační cestě uprostřed svých milovaných indiánů. Papež Benedikt XIV. ho jmenoval patronem Peru a domorodců v Jižní Americe.

Kéž po vzoru svatého Turibia z Mongroveja nekritizujeme druhé, ale snažíme se je pochopit, „naučit se jejich řeč“.

Duben 2019

Téma měsíce: VELIKONOCE

Biblický příběh (vyber): obětování Izáka, 10. egyptská rána, východ z Egypta, smlouva na Sinaji, velikonoční události

Svědectví svatých (vyber): Jan de la Salle, František z Paoly, Damián de Veuster, Vojtěch, Petr Chanel – v čem mi může být vzorem?

Rozjímání a z něj vyplývající modlitba (vyber z témat):

- význam vykoupení pro můj život
- Ježíš vstal z mrtvých jako první
- prožívání radosti ze spásy duše
- hodnotový žebříček
- jak ovlivňuje můj život prožívání Velikonoc

Konkrétní skutky:

- neseme dál velikonoční radost
- seznamujeme se s projekty PMD svatého apoštola Petra
- malujeme velikonoční Pohledy pro misie[®]
- připomínáme si opět svůj křest
- hledáme stopy Ježíšovy přítomnosti mezi námi
- vnímáme obnovující se život v přírodě
- uvědomujeme si dobré jednání lidí kolem nás – sdílení
- vytváříme nástěnku dobrých skutků
- zajímáme se o slavení Velikonoc v jiných částech světa (www.kino.misijnidila.cz)

JAN DE LA SALLE

Světec se narodil v polovině 17. století do francouzské zbožné šlechtické rodiny. Z 9 sourozenců vzešla jedna řeholnice (jeptiška) a 3 kněží. Jan byl jedním z nich. K povolání kněze však přidal zájem o výchovu a vychovatele. Možná k tomu přispěla jeho zkušenost z početné rodiny, možná vliv duchovního rádce, který zakládal školy pro chudá děvčata. Janovi však nešlo jen o vzdělání, ale také o výchovu. S kamarády proto založil řeholní společnost Bratrů křesťanských škol – školské bratry (FSC). Ti měli zdarma vyučovat chlapce z chudých rodin. Vedli také učitelské ústavy a semináře pro učitele ve Francii, Belgii, Itálii i jinde. Jan si přál, aby byl každý vychovatel a učitel vyrovnaný, mírný, moudrý, trpělivý, laskavý a zbožný. Zakázal tělesné tresty. Pro své smýšlení, opravdovost a svatost života se stal patronem učitelů, vychovatelů a křesťanského učení.

Kéž se po vzoru Jana de la Salle modlíme za své učitele a vychovatele, aby měli vlastnosti, které vedou duši do nebe.

FRANTIŠEK Z PAOLY

Dnešní světec žil v průběhu 15. století v jižní Itálii. Rodiče dlouho nemohli mít děti a Františka si na pánu Bohu doslova vyprosili. Když pak hoch onemocněl a hrozila mu slepota, rodiče slíbili Bohu, že když se uzdraví, přivedou ho do kláštera. Tehdy bylo Františkovi asi 13 let. V klášteře pomáhal v kuchyni a dělal všelijaké pomocné práce. O rok později vykonal

s rodiči pout', která ho přivedla k nápadu žít jako poustevník. Nedaleko svého domova si vyhloubil jeskyni a vedl velmi zbožný život plný myšlenek na Pána Boha. Jeho život se zalíbil dalším mladým chlapcům, kteří chtěli žít jako on v práci a modlitbách, s minimem jídla a spánku, zato však s láskou, pokorou a odříkáním. Protože příchozích přibývalo, bylo potřeba postavit klášter s řádem nazývaným podle zásad svatého Františka z Assisi, řád nejmenších bratří františkánů neboli paulánů.

Bratři si vzali za úkol z lásky odčiňovat hříchy druhých tím, že budou jíst jen jednou denně skromné jídlo s vodou, chodit bosí v zíněném oděvu, spát krátce a na nepohodlných deskách. Kupodivu tento způsob života stále přitahoval další zájemce. Vznikaly další kláštery, František se vydával na dlouhé misijní cesty, při nichž učil nevědomé, radil pochybujícím, těšil zarmoucené, obracel hříšníky a uzdravoval nemocné tak, že brzy získal pověst divotvůrce. Legendy mluví o jeho bilokaci (schopnost být na dvou vzdálených místech zároveň), vzkříšení mrtvého chlapce, získání krve z přelomené mince a jiné. Kláštery brzy překročily hranice Itálie a rozšířily se do Španělska, ale i např. českých zemí. František zemřel na Velký pátek r. 1507, jak sám předpověděl.

Kéž si po vzoru svatého Františka z Paoly dokážeme něco odříct jako smír za spásu hříšníků.

DAMIÁN DE VEUSTER

Damián se narodil téměř v polovině 19. století v Tremeloo v Belgii jako Josef de Veuster. Po příkladu staršího bratra se i on chtěl stát knězem, ale když jeho sestry odešly do kláštera, bylo rozhodnuto, že zdědí rodinný statek a stane se zemědělcem. Josef neodmlouval, ale nejásal. Když otec viděl jeho trápení, povolil. Josef odešel za bratrem do kláštera a po nocích doháněl zameškané učení. Bratr se mezitím připravoval na odjezd do misií. Bůh však zařídil věci jinak. Místo nemocného bratra na Havaj odjel Josef, řeholním jménem Damián. Při jedné slavnosti se dověděl o nedalekém ostrově Molokai, kde doživotně žili v hrůzostrašných poměrech malomocní. Mladý kněz zde uviděl své místo. Nastoupil na loď vezoucí nemocné a stal se jedním z nich. Jediný zdravý mezi téměř tisícovkou nemocných. Stal se pro ně vším: tátou pro osamělé děti, utěшитelem pro smrtelně nemocné, lékařem, stavitelem, truhlářem, knězem i hrobníkem. Staral se o výuku, běžný život i zábavu. Jeho přičiněním ostrov vzkvétal, i když návrat z něj do zdravé společnosti byl nemožný. Nákaza si nakonec našla i Damiána. Posledních 5 let života se stal plně jedním z obyvatel. Zemřel ve svých 49 letech oplakáván všemi ostrovany. O jeho životě poutavě vypovídá kniha Otec vyhoštěných a stejnojmenný film.

Kéž máme po vzoru svatého Damiána de Veuster úctu k nemocným a snažíme se jim podle možností ulehčit jejich trápení.

VOJTĚCH (ADALBERT)

Český světec z rodu Slavníkovců se narodil v polovině 10. století na hradě Libici v blízkosti dnešních Poděbrad. Když těžce onemocněl, slíbil otec za jeho uzdravení Bohu, že z něj vychová kněze. Nadprůměrně nadaný a zbožný chlapec otcův slib naplnil. Vadilo mu, že církevní představitelé žijí v přepychu a lidé v zajetí pohanských zlovyků. Obojí se rozhodl změnit. Už v šestadvaceti letech se stal biskupem, jehož pravomoc se vztahovala na celé Čechy, Moravu, Slezsko i část Polska a Slovenska a začal se snahami o proměnu. Ačkoli sám žil skromně a zbožně, lidé ho za vzor svého života nepovažovali. Zklamáný Vojtěch požádal papeže o zproštění úřadu a vstoupil v Itálii i s bratrem Radimem do benediktinského kláštera. Mezitím se situace v české zemi zhoršila a mohučský arcibiskup požádal papeže, aby Vojtěcha vrátil domů. Vojtěch byl s poctami přivítán, poměry však zůstaly stejné. Světec toužil po tichu benediktinského kláštera, papež ho však po krátkém odpočinku posílal zpět do Prahy. „Dobře, poslechnu. Ale prosím, abych mohl jít hlásat evangelium pohanům, pokud mě

Češi nepřijmou,“ vyžádal si. Mezitím byl vyvražděn rod Slavníkovců a Čechy o svého biskupa ze stejného rodu nestály. Vojtěch tedy podle úmluvy s papežem odešel i s Radimem šířit evangelium do pohanských oblastí severního Polska. Zpočátku měl mimořádné úspěchy. Když však omylem vkročil do pohanského háje, byl napaden veslem a ubit oštěpy a mečem. Jeho tělo odpočívá v polském Hnězdně, kde se Vojtěchův bratr Radim stal roku 1000 prvním arcibiskupem.

Kéž se po vzoru svatého Vojtěcha nesnažíme omlouvat hřích a hříšné jednání.

PETR CHANEL

Dnešní světec se narodil na počátku 19. století ve francouzské rolnické rodině. Místní pan farář přesvědčil rodiče, aby ho přivedli do školy. Zde měl pověst anděla s hlubokou vírou a srdcem ze zlata. Už jako kněz zatoužil Petr stát se misionářem a vstoupil proto do misijní společnosti Panny Marie (SM) v Lyonu, jejíž členové usilovali o větší dokonalost po vzoru Panny Marie a věnovali se také výchově mládeže a misiím. Po pěti letech se mu konečně splnil sen: odešel hlásat evangelium na ostrovy v blízkosti Nového Zélandu a do Polynésie. Na ostrově Futuma teprve odstupovali od kanibalismu a křesťanství, představované příkladem života a obětavou službou, se jim zalíbilo. Poznenáhlu začali mít misionáři mezi domorodci větší úctu než náčelník. Když se chtěl nechat pokřtít i náčelníkův syn, pohár trpělivosti domorodého vládce přetekl. Poslal válečníky kmene a ti Petra zabili. Křesťanství však nezničili. Mnoho obyvatel ostrova se po tomto činu obrátilo na víru. Petr Chanel se stal prvním mučedníkem Oceánie.

Kéž po vzoru svatého Petra Chanela šíříme křesťanství především příkladem svého života.

Květen 2019

Téma měsíce: MARIA JE NAŠE MATKA

Biblický příběh (vyber): Ester, zázrak v Káně, Maria v Ježíšově životě, potvrzená zjevení Panny Marie

Svědectví svatých (vyber): Jan Sarkander, Jan Nepomucký, Klement Hofbauer, Augustin z Canterbury, Zdislava – v čem mi může být vzorem?

Rozjímání a z něj vyplývající modlitba (vyber z témat):

- Maria jako most mezi člověkem a Bohem
- role Marie v mém životě
- role maminky v mém životě

Konkrétní skutky:

- účastníme se májových pobožností
- organizujeme výlet do mariánského poutního místa
- hledáme v okolí místa připomínající Pannu Marii (kapličky, obrázky...)
- seznamujeme (se) s významem medailky s Pannou Marií
- zajímáme se o církevně uznávaná poutní místa ve světě a jejich příběh
- myslíme na maminky misionářů
- pídíme se po ženách – misionářkách – a jejich osudech
- zveme na besedu ženy, které pracovaly v misijních oblastech
- zajímáme se o mariánskou úctu v misijních zemích
- uvědomujeme si úkol maminek a ctíme je
- připravujeme besídku pro ženy a maminky

JAN SARKANDER

Narodil se 20. 12. 1576 ve Skočově na Těšínsku ve Slezsku, ale po smrti tatínka se přestěhovali do Příbora. Jan začal studovat na kněze, po dvou letech však vzdělávání přerušil a oženil se. Když po roce manželka zemřela, dokončil studia a stal se knězem. Prošel několik farností a zakotvil v Holešově. Brzy se mu podařilo získat zpět farníky, kteří předtím přešli k protestantské víře. Neklidné politické poměry vyhnaly Jana Sarkandera z města. Jako velký ctitel Panny Marie využil času a vydal se na pouť do polské Čenstochové. Brzy po návratu se naše země stala cílem divokých polských kozáků, kteří přepadávali města a loupili vše, co jim přišlo pod ruku. Jan, ve snaze uchránit před rabováním město Holešov, jim vyšel vstříc v čele eucharistického průvodu s monstrancí v ruce. Když to kozáci uviděli, sesedli z koní, poklonili se Ježíšovi ve svátosti a Holešovu se vyhnuli. Moravští stavové však za jednáním kozáků viděli hanebné jednání Jana, který podle nich dobyvačné kozáky na Moravu pozval. Zatkli ho, surově vyslýchali a mučili. On jejich řádění nepřežil. V Olomouci je dodnes možno shlédnout místo, kde zemřel.

Kéž podle vzoru svatého Jana Sarkandera nikdy neztratíme úctu k Pánu Ježíši v eucharistii.

JAN NEPOMUCKÝ

Narodil se kolem roku 1345 v rodině starosty a soudce městečka Pomuku na jihozápadě Čech. Po studiích se stal farářem na pražském Starém Městě a zároveň se dále vzdělával

v církevním právu v Praze a italské Padově. To ho vyneslo na místo generálního vikáře pražského arcibiskupa Jana z Jenštejna. Jan z Pomuku byl horlivý a církvi oddaný muž, který se snažil odstraňovat právní nedostatky, občas i proti vůli morálně nestabilního krále Václava IV. To vyvolávalo napětí mezi církevní a světskou mocí. Když Jan podepsal volbu nového opata kladrubského kláštera, se kterým měl král záměr změnit ho na biskupství a dosadit na něj biskupa podle svého přání, králova odpověď na sebe nenechala dlouho čekat. Na Jana z Pomuku se svezl nejtěžší trest. Přitížilo mu i to, že byl důvěrníkem královny, kterou král příliš nemiloval. Velmi kruté mučení, které následovalo, nepřežil. Jeho tělo bylo odklizeny do vln pražské Vltavy. Zde ho o pár dnů později vylovili místní rybáři.

Kéž po vzoru svatého Jana Nepomuckého vykonáváme všechny svěřené úkoly pečlivě a svědomitě.

KLEMENT MARIA HOFBAUER

Dnešní světec se narodil 26. 12. 1751 v Tasovicích u Znojma. Stal se sice šikovným pekařem, ale tím jeho touha po vzdělání neskončila. Po dalším studiu, na které jen těžce sháněl peníze, přijal v Římě svátost kněžství a vstoupil do misijního řádu redemptoristů (CSSR). Odtud jeho cesty vedly do Varšavy, kde založil redemptoristický klášter, první mimo Itálii. Další nové kláštery na sebe nenechaly dlouho čekat. S jeho obyvateli pak Klement rozvíjel dílo víry i pomoci, takže se mu brzy dostalo označení apoštol Varšavy. Spolupracovníkům vysvětloval své metody: modlitbou růžence za hříšníka dosahoval jeho obrácení, nemluvil s hříšníky o Bohu, ale s Bohem o hříšnicích. Po Napoleonem nařízeném zrušení klášterů a vypovězení z Polska se Klement přesunul zpět do Vídně, kde neúnavně pokračoval ve své činnosti a získával duše lidí pro Ježíše. Zemřel ve věku 69 let roku 1820.

Kéž bychom se po vzoru svatého Klementa Maria Hofbauera spoléhali na sílu modlitby růžence a naučili se s Bohem rozmlouvat o těch, které k němu chceme přivést.

AUGUSTIN Z CANTERBURY

Poprvé se s asi 50letým Augustinem z Canterbury setkáváme v době, kdy je představeným benediktinského kláštera sv. Ondřeje v Římě. Jsme v druhé polovině 6. století a papež právě hledá někoho, kdo by vedl 40 mnichů na misijní cestu do Anglie. Křesťanství tam už kdysi bylo, ale téměř vymizelo. Je potřeba reevangelizace. Jelikož má současný král za manželku křesťanku, vidí papež naději na změnu. Volba padla na Augustina. Cesta nebyla jednoduchá. Šířily se zvěsti, že místo, kam mají namířeno, je obýváno divokými lidmi s nepochopitelným jazykem. Augustin si obstaral tlumočníky a požádal kentského krále o povolení k činnosti. Dostali místo v Canterbury, kde brzy vznikl benediktinský klášter pro výchovu domorodých kněží. Křesťanství postupně získávalo přízeň lidu a počet nově pokřtěných vzrůstal. Papež podporoval dílo četnou korespondencí a posíláním liturgických předmětů, knih a ikon. Augustin nedělal nikdy nic násilím. Prokazoval úctu místním obyvatelům, respektoval jejich kulturu i víru, ale vysvětloval, srovnával, národním zvykům dával pozvolna křesťanský ráz. Mezi lidmi měl pověst divotvůrce. Bohužel po jeho smrti se mnozí vrátili k pohanským zvykům.

Kéž po vzoru svatého Augustina z Canterbury dokážeme respektovat odlišnou víru druhých.

ZDISLAVA

Odmala zbožně vedená dívka se narodila kolem roku 1220 v Křižanově na Moravě. Maminka, původem ze Sicílie, přišla do Čech v průvodu královské dcery Kunhuty, tatínek byl správcem brněnského hradu Veveří. Patnáctiletá Zdislava se provdala za Havla z Markvartu a následovala ho na jeho hrad do Lemberka v severních Čechách. Zde povila 4 děti. Mimo vlastní povinnosti stačila s manželem založit špitál v Jablonném v Podještědí, v Trutnově

postavili chrám a dominikánský klášter. Nejvíce ji však přitahovala péče o nemocné, zraněné a trpící. Legendy dokonce zmiňují zázračná uzdravení a zásahy. Sama si odříkala vše, co jen šlo, a příkladným životem získávala druhé lidi pro Ježíše. Bohužel se při ošetřování nemocných nakazila infekční nemocí a ve věku 32 let zemřela v pověsti svatosti. Papež Jan Pavel II. tento stav potvrdil r. 1995 v Olomouci.

Kéž po vzoru svaté Zdislavy umíme prožívat všední dny nevšedním způsobem s Pánem Ježíšem.

Červen 2019

Téma měsíce: JEŽÍŠ KRISTUS – ŽIVÉ BOŽÍ SLOVO

Biblický příběh (vyber): mana na poušti, prorok, Eliáš, rozmnožení pěti chlebů a dvou ryb, dobrý pastýř

Svědectví svatých (vyber): Karel Lwanga, Bonifác, Norbert, Antonín z Padovy, Jan Nepomuk Neumann, Petr a Pavel – v čem mi může být vzorem?

Rozjímání a z něj vyplývající modlitba (vyber z témat):

- podpora Ducha svatého projevující se v mém životě
- můj osobní vztah k eucharistii
- Pán Ježíš jako můj průvodce a rádce

Konkrétní skutky:

- chystáme upomínky pro děti, které poprvé přistupují ke svatému přijímání
- podílíme se na uspořádání a provozu farní misijní kavárničky
- rozšiřujeme mezi dětmi povědomí o PMDD a Misijním klubku
- zajímáme se o kulturu stolování, stravovací zvyky a jídelníček v misijních zemích (www.missio.cz/galerie/video/misijni-kamerou/zambijsky-recept
www.adopcenablizko.cz/dnes-jim-jako)
- připravujeme misijní koncert z vystoupení dětí, které navštěvují ZUŠ
- uzavíráme roční Misijní bonbónek
- hodnotíme uplynulý školní rok
- připravujeme se na prázdninové „vyslání do celého světa“

KAREL LWANGA

Africký světadíl se s Ježíšovým učením začal seznamovat už v době prvních křesťanů. Vlivem islámu však zvlažněl a křesťanství se postupně stávalo věcí neznámou. Roku 1879 přišli do východoafrické Ugandy přes Viktoriino jezero první bílí francouzští misionáři. Král jim dovolil usadit se v blízkosti dnešní Kampaly a šířit nové učení. Kmenoví čarodějové a náčelníci se však začali obávat konkurence a přesvědčili krále, aby svůj postoj změnil. Ježíš si však už našel cestu do srdcí několika mladých mužů pohybujiících se ve vládcově blízkosti. Navíc poprava předního sluhy a učitele pážat jen vyvolala vlnu zájmu o křest. Nově pokřtěné si vzal na starost mladý velitel pážat Karel Lwanga. Zatímco se snažil přesvědčit krále Mwanga o své oddanosti jemu i Bohu zároveň, rádce Katikir hustil do krále zkazky o křesťanském čarodějnictví. Život bez Boha si nakonec vládce vyhodnotil jako jednodušší a křesťanství zakázal. „Kdo se nemodlí, ať zůstane u mne, ostatní ať vystoupí z řady,“ nastartoval jednoho dne král vlnu zatýkání, mučení a poprav. Oddělilo se 15 chlapců a mladých mužů: syn hlavního kata, hlídač královské pokladnice, běžec pro přenášení rychlých zpráv, králův kapelník, číšník a další. Nejmladšímu Kizitovi bylo 13 let. Všichni byli odsouzeni k upálení a bílý misionář vyhoštěn ze země. Křesťanství se však již v Ugandě zničit nepodařilo. Když se po Mwangově smrti misionáři vrátili, očekávalo je přes 500 křesťanů a jednou tolik katechumenů – lidí, toužících po křtu. Karel Lwanga se stal Patronem katolické mládeže Afriky a Kizito patronem Papežského misijního díla dětí Ugandy.

Kéž po vzoru svatého Karla Lwanga a jeho druhů rádi navštěvujeme křesťanské akce a společenství.

BONIFÁC

Dnešní světec, pokřtěný jako Winfrid, se narodil roku 675 na jihu dnešní Anglie. Záhy se seznámil s benediktinským řádem, jehož šat oblékl i v roli kněze. Přestože byl spíše samotář a vědec, oceňovali na něm lidé jeho kazatelské a zpovědní dovednosti. On však toužil stát se misionářem. S papežovým dovolením se vypravil do dnešního Holandska a později Německa. Všude bojoval proti pohanským zvyklostem, čarodějnictví a pověrám, zakládal kláštery a světil kněze z řad místních věřících. Když byl za centrum církve stanoven Kolín nad Rýnem, stal se Bonifác prvním biskupem – metropolitou. Misionářování však neodložil. Jako osmdesátiletý byl při přípravě na křest na území dnešního Holandska přepaden skupinou místních pohanů a i se svým 52 členným doprovodem ubit.

Kéž po vzoru svatého Bonifáce přijmeme, že věk, barva pleti, povaha ani původ nejsou překážkou pro hlásání radostné zvěsti evangelia.

NORBERT

Dnešní světec pochází ze šlechtického rodu žijícího ve 12. století na hranicích Německa a Holandska. Tatínek, který se pracovně pohyboval v blízkosti kolínského arcibiskupa, svému malému synkovi naplánoval dráhu církevního hodnostáře. Hoch se brzy zařadil mezi vzdělance, ale kněžství ho nelákalo. Pracoval ve službách císaře, avšak rozpory mezi světským a církevním způsobem života jej uváděly do rozpaků. Konečné rozhodnutí pro Boha urychlil Norbertův pád z koně po zásahu bleskem. Zřekl se života v pohodlí a pokorně se uchýlil se do přísného benediktinského kláštera. Jeho spolubratři zpočátku nedůvěřivě sledovali jeho obrácení. Když viděli, že rozdal majetek a vzdal se všech vysokých postů, přijali ho mezi sebe. Norbert si mezitím vyprosil u papeže souhlas k misionářské činnosti. Ve Francii, Belgii a Porýní pak zdůrazňoval nutnost obrácení, křesťanskou lásku, zbožné slavení bohoslužeb a především úctu k Ježíšovi v eucharistii. Výsledkem jeho působení bylo založení premonstrátského řádu spolu s klášterem v Premontre, odkud pak do východních krajín Norbertovi spolupracovníci šířili jeho křesťanské zásady. Přestože se stal váženým církevním představitelem, již nikdy se nevrátil k bohatému a zahálčivému způsobu života. Na svůj nový arcibiskupský post v Magdeburku například přišel v mnišském oděvu a bosý. Norbertův životopis doplňují legendy o zázracích, které světec vykonal, nebo se staly na jeho přímluvu. Vyčerpaný zemřel ve svých 50 letech r. 1134. Dnes známe i ženskou větev Norbertova řádu - premonstrátky, které u nás sídlí v Doksanech, na Svatém Kopečku u Olomouce i jinde.

Kéž po vzoru svatého Norberta rádi navštívujeme Ježíše ve svatostánku a svěřujeme mu svůj život.

ANTONÍN Z PADOVY

Ferdinand, jak znělo jeho pravé křestní jméno, se narodil v roce 1195 v portugalské šlechtické rodině. V 15 letech vstoupil do kláštera augustiniánů, aby se stal jedním z nich. Vybraný životní směr změnilo umučení pěti františkánských misionářů v Maroku. Ferdinand pocítil povolání stát se hlasatelem evangelia muslimům. Přestoupil do přísné františkánské řehole Menších bratří a přijal jméno Antonín. Chtěl odjet do Maroka, ale Bůh jej vedl na Sicílii, kde se setkal se svatým Františkem z Assisi. Jeho pokorné vystupování oba muže sblížilo. Antonín zůstal v Itálii a ochotně dělal ty nejpodradnější práce. Když bylo náhodou odhaleno jeho velké kazatelské nadání, poslal jej František, aby v tomto umění vyučoval mladší řeholníky. Při cestách po francouzských i italských kláštorech řádu oslovoval stále větší řady posluchačů. Legendy vypráví o jeho kázání nejen lidem, ale i rybám. Všem ukazoval Boží milosrdenství a vyzýval k přijímání svátosti smíření. Známa je příhoda, v níž jeden Toulousan nadhodil Antonínovi, že uvěří v Ježíšovu přítomnost v proměněné hostii, až se jeho oslice eucharistii pokloní. Když po třech dnech Antonín přinesl před oslicí svátost a kacír oblíbené

seno a oves, odvrátilo se zvíře od oblíbené pochoutky a padlo před nejsvětější svátostí na kolena. Toulousan uvěřil. Vysílen prací pro Ježíše zemřel ve věku 37 let nedaleko milovaného kláštera v Padově. V lidových zprávách však stále podporoval žijící a zahrnoval je svými zázraky.

Kéž po vzoru svatého Antonína z Padovy umíme přijmout úkol, ke kterému nás Pán volá.

JAN NEPOMUK NEUMANN

Je českým světcem. Narodil se 28. 3. 1811 v jihočeských Prachaticích. Otec z něj chtěl mít lékaře, ale on si vybral dráhu kněze. Protože bylo v Čechách kněží nadbytek, rozhodl se pro misijní působení v zámoří. V 25 letech se ocitl na americkém kontinentu, kde v kratičkém čase získal kněžské svěcení, koně k cestování a povolání k misii v blízkosti Niagarských vodopádů. Při svých pochůzkách se setkal s obětavými redemptoristickými misionáři. Svým působením ho tak zaujali, že se stal jedním z nich a nadchnul pro toto dílo i svého bratra, který za ním přijel. V Americe měl Jan Neumann práce stále dost: zakládal školy, kláštery, stavěl kostely, přednášel, učil, obracel na víru a neúnavně cestoval po své rozlehlé arcidiecézi. K pomoci povolal do Ameriky řád školských sester Matky Boží, pro práci v sirotčincích a nemocnicích založil zvláštní kongregaci sester františkánek, podporoval práci oblátek, které mu pomáhaly s evangelizací barevného obyvatelstva. Požehnanou práci ukočilo jeho srdce, které ho zradilo uprostřed filadelfské ulice ve věku 48 let, pět let po tom, kdy se poprvé a naposled během svého amerického působení podíval do rodných Čech.

Kéž je nám svatý Jan Nepomucký příkladem v obětavém a trvalém šíření víry mezi lidmi.

PETRA PAVEL

Oba dnešní světce spojuje doba prvních křesťanů, apoštolská činnost a pravděpodobně i stejné datum násilné smrti. Oba navíc zemřel v Římě. Jinak se jejich osudy liší.

Rybář Petr, původním jménem Šimon, žil se svou rodinou v Kafarnau u Genezaretského jezera, když jej Ježíš povolal. Opustil síť a se svým bratrem Ondřejem se vydal za Ježíšem jako apoštol. Byl rozhodný, impulsivní a horlivý. Ježíš jej nazval „skálou, na které postaví svou církev“. K tomuto úkolu jej pečlivě připravoval. Pokud s sebou bral jen pár apoštolů, Petr mezi nimi nikdy nechyběl. Proti svému Mistrovi se postavil jen jednou, když jej v noci po Poslední večeři ve zmatku a strachu pod vlivem nepochopitelných událostí zapřel. Svůj čin vzápětí hořce oplakal. O to větší radost měl, když mohl po Ježíšově zmrtvýchvstání znovu osvědčit Pánu svoji oddanost. „Pas mé beránky, pas mé ovce,“ řekl mu Ježíš a stanovil ho tím svým zástupcem na zemi. „Cokoli svážeš na zemi, bude svázáno na nebi a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno i v nebi,“ svěřil mu nebývalé pravomoce. Ostatní apoštolové Petrovo prvenství bez váhání přijali. Uznávali jeho rozhodnutí, soudy i vydané směrnice. Bible též popisuje jeho zázračné uzdravovací schopnosti vyhrazené dříve Ježíšovi. Po životě doplněném mnohými misijními cestami byl Petr v době pronásledování křesťanů za císaře Nera v Římě ukřižován hlavou dolů. Je uložen pod podlahou baziliky svatého Petra v Římě v místě hlavního oltáře.

Pavel, původně Šavel, pocházel z Tarzu a byl výrobcem stanů pro vojáky. Byl pravověrným židem a nenáviděl ty, kteří podle jeho názoru odvádějí lidi od Boha a obrazejí jejich pozornost na jakéhosi Ježíše z Nazareta, který vystupuje jako Boží Syn. Rozhodl se tento nový náboženský směr zničit. Vysoce postavení židé jeho horlivosti tleskali a podporovali ho třeba tím, že mu vojáky zapůjčili. Při výpravě za křesťanskou komunitou do Damašku se však Pavel osobně setkal s nanebevstoupěným Ježíšem. Ač v tu chvíli oslepl, po pár dnech prozřel. Jeho život nabral opačný směr a z pronásledovatele Šavla se stal apoštol Pavel. Jeho horlivost ale neustala. Na svých dalekých misijních cestách získal pro Krista mnoho lidí a zaslouženě si vydobyl úctu všech apoštolů. Jeho životní pouť skončila stejně jako Petrova v Římě, na rozdíl

od něj však byl sťat mečem, neboť byl synem římského vojáka a pro jeho potomka se neslušelo podstoupit potupnou smrt ukřižováním. Na místě Pavlovy popravky byl zbudován trapistický klášter Tre Fontane podle lidového vyprávění, že Pavlova useknutá hlava se třikrát dotkla země, a kde se to stalo, vytryskl pramen vody. Prameny jsou na místě dodnes.

Kéž po vzoru svatých Petra a Pavla vidíme své největší bohatství ve víře v Boha.

Červenec a srpen 2019

Téma měsíce: JDĚTE DO CELÉHO SVĚTA A HLÁSEJTE EVANGELIUM VŠEMU STVOŘENÍ

Biblický příběh (vyber): podle náboženského tématu farního tábora

Svědectví svatých (vyber): Pauline Jaricot, Cyril a Metoděj – v čem mi může být vzorem?

Rozjímání a z něj vyplývající modlitba (vyber z témat):

- jsem poslán jako Ježíšův svědek
- Boží stvoření jako stopa Boží existence

Konkrétní skutky:

- oslavujeme Hospodina pro krásu jeho díla
- svůj čas můžeme darovat
- zajímáme se o prožívání volného času dětí v misijních zemích (dopisy z misí na www.missio.cz nebo www.sdb.cz)
- farní tábor, misie mezi kamarády
- plánujeme další činnost

PAULINE JARICOT

Zakladatelka Papežských misijních děl se narodila 22. 7. 1799 ve Francii v rodině zámožného obchodníka s hedvábnými látkami z Lyonu a prožila rané mládí se všemi výhodami krásných, bohatých a obletovaných dívek. A pak jednoho dne dávala v kostele pozor při kázání, které jí změnilo život. Místní kněz sugestivně popisuje bídny život čínských chudáků, kteří neznají Ježíše. „Půjdu na misie do Číny,“ rozhodl se Paulinin bratr. Pauline zesmutněla. Pro ni se jít na misie nehodilo, chtěla však pomáhat. Odložila zábavy spolu s touhou po bezstarostném životě, složila slib čistoty a upnula se k Ježíšovu Srdci. Postupně zapojila dívky z otcovy továrny do modlitby růžence za misie a položila tak základy systému živého růžence. Ve prospěch misí si také dívky odříkaly po jednom centimu týdně. Pomoc se rychle ujala. Z deseti děvčat je brzy spolek později nazvaný Sdružení šíření víry, který opouští hranice města i země. 3. května 1922, v den stého výročí založení spolku, přijal papež toto dílo za své. Papežské misijní dílo šíření víry dnes existuje ve více než 130 zemích světa, ve všech kontinentech. Za dobu existence k němu přibýlo ještě Papežské misijní dílo dětí pro děti, Papežské misijní dílo svatého Petra apoštola na podporu domorodých kněží a Papežská misijní unie. Jejich společným názvem jsou Papežská misijní díla.

Kéž nás po vzoru Pauline Jaricot nenechává utrpení druhých lhostejnými.

CYRIL A METODĚJ

Svatí bratři, misionáři a spolupatroni Evropy se narodili v Soluni v dnešním Řecku v rodině urozeného původu pod křestními jmény Konstantin a Michal. Nejmladší Konstantin brzy projevil mimořádné nadání ke studiu a byl otcem poslán na studia do Cařihradu. Místo skvělé kariéry si zvolil kněžský stav.

Michalovi byl předurčen úděl vysokého důstojníka, ale dal přednost životu v klášteře, stal se mnichem a přijal jméno Metoděj. Konstantin byl mezitím poslán do Arábie, aby tam obhajoval učení o Boží Trojici. S bratrem se sešel o pár let později, když byli oba povoláni k misijní cestě na Krym. Roku 863 přišli na pozvání moravského knížete Rastislava jako

misionáři na Moravu. Jazykově nadaný Konstantin sestavil pro Slovy abecedu odvozenou z řeckých písmen - hlaholici, přeložil do staroslověnštiny nejdůležitější části Bible a liturgické knihy. Metoděj připravil zákoník. S sebou vzali ostatky svatého Klimenta, které získali na Krymu. Kníže oba bratry přivítal s velkou radostí. Tu však nesdíleli germánští kněží, jejichž mise neměla značný úspěch. Trnem v oku jim bylo i dovození papeže sloužit bohoslužby v jazyce, kterému zdejší lidé rozuměli. Z toho také po změně papeže soluňské misionáře obvinili. Bratři si své jednání obhájili, ale Konstantin v té době vážně onemocněl, vstoupil do kláštera, přijal jméno Cyril a 14. 2. 869 zemřel. Metoděj zůstal na misijní práci sám. Přijal kněžské a i biskupské svěcení a stal se papežským vyslancem pro Slovy. Pro německé biskupy se stal vetřelcem. Byl zajat a uvržen do německého kláštera. Na Velkou Moravu se vrátil až po 3 letech po zásahu papeže. Mezitím se stal moravským knížetem Svatopluk. Metoděje sice uvítal, ale srdce mu neotevřel. Přednost dostali němečtí kněží. Neprávem obžalovaný Metoděj musel zase k papeži. Obhájil, vysvětlil, ale úcty se tím na Moravě nedočkal, přestože neúnavně šířil křesťanství u Čechů i Poláků. Zemřel 6. 4. 885 a jeho hrob je dodnes neznámý.

Kéž po vzoru svatých Cyrila a Metoděje radostně přijímáme evangelium a řídíme se jím ve svém životě.

Září 2019

Téma měsíce: **KŘEST VYBÍZÍ K MISIJNÍMU POSLÁNÍ**

Biblický příběh (vyber): Elizeus, Jeremiáš, Ezechiel, Daniel, vyvolení apoštolů, zvolení Matěje apoštolem, Šavel - Pavel

Svědectví svatých (vyber): Václav, Ludmila, Matka Tereza, Petr Claver - v čem mi může být vzorem?

Rozjímání a z něj vyplývající modlitba (vyber z témat):

- křest jako povolání k následování
- odpovědět na Ježíšovo volání
- jsem Ježíšem pozván, jsem jeho spolupracovník

Konkrétní skutky:

- vysvětlujeme dětem i rodičům význam členství v Misijním klubku: děti se učí „stavět mosty“ mezi lidmi, vzájemně se podporují ve víře i ctnostech, učí se pravidelné denní modlitbě a tím prohlubují svůj vztah k Bohu, denně se za ně modlí děti z celého světa zapojené v PMDD, učí se nechtít vše hned, učí se umění zapřít se, rozdělit, obětovat čas i sebe, spolupracovat, být solidární, tvořivý a vynalézavý v dobru – připravujeme podmínky pro založení Misijního klubka / obnovujeme misijní slib, vítáme nové členy
- nabízíme dospělým vytvoření Misijního klubu jako partnera a spolupracovníka Misijního klubka
- účastníme se vrcholících příprav na Mimořádný misijní měsíc říjen 2019

SVATÁ LUDMILA

V době, kdy svatí Cyril a Metoděj přinesli do naší země učení o Božím synu Ježíši, narodila se v jedné knížecí rodině holčička. Rodiče jí dali jméno Ludmila – lidu milá. Jméno na učenlivou, vnímavou a energickou dívku sedělo. Měla ráda pořádek a řád ve věcech i vztazích. Stejně jak pečlivě plnila své povinnosti, tak pečlivě přinášela oběti pohanským bohům. Jako patnáctiletou ji rodiče provdali za přemyslovského knížete Bořivoje. S ním o pár let později poznala svatého Metoděje, nechala se od něj pokřtít a odložila pohanské zvyky. Když její manžel zemřel, mnoho času věnovala zbožná a k chudým lidem štedrá Ludmila výchově svých vnuků Václava a Boleslava. Zvláště Václav rád seděl vedle babičky a naslouchal jejímu vyprávění o Pánu Ježíši. Brzy si ho zamiloval. Škoda, že stejně jako s Václavem, si Ludmila nerozuměla s jeho maminkou Drahomírou. Nesoulad mezi nimi nakonec vyústil odstraněním babičky – najatí vrahové ji uškrtili šálou. Když se o několik let později ujal vlády kníže Václav, nechal přenést tělo své milované babičky Ludmily do pražského kostela svatého Jiří poblíž knížecího sídla.

Podle příkladu svaté Ludmily se na střet s nenávisť a křivdou připravím modlitbou a snahou o pokoru, abych v tichosti a s láskou dokázala odpovědět odpuštěním.

SVATÝ VÁCLAV

Svatý Václav vděčí za svou křesťanskou víru babičce Ludmile. Stejně jako ona byl hluboce zbožný, dobrotivý a štedrý k sirotkům, chudým a utlačovaným. K tomu měl velmi dobré vzdělání a silnou vůli. Hodně času trávil na modlitbách. Legendy říkají, že sám vyráběl víno a nekvašený chléb ke mši svaté. Spory s okolními národy se snažil řešit spíše dohodou a Boží

pomocí než přímým bojem. To se ovšem nelíbilo jeho mladšímu bratrovi Boleslavovi, který chtěl vládnout a řešit věci mečem. Rozpor mezi bratry vyvrcholil po porážce Václavova vojska německým králem Jindřichem I. Saským. Boleslav se rozhodl vzít národní zájmy do svých rukou, zbavit se bratra a nastoupit na jeho místo. Vhodnou příležitostí se mu stalo svěcení kostela ve Staré Boleslavi. Když Václav spěchal na ranní mši svatou, už na něj čekali najatí vrazi. Boleslav se ujal vlády. Něco z babiččiny výchovy v něm však asi přece jen zůstalo: bratrovo tělo nechal přenést do Václavem založeného chrámu sv. Víta na Pražském hradě, kde je uctíváno dodnes. Václav zemřel, víra v Pána Boha se však i díky němu v českých zemích začala rychle šířit.

Ať podle vzoru svatého Václava žijeme moudře a spravedlivě, ať statečně usilujeme o Boží věci a přemáháme zlo dobrem.

MATKA TEREZA

Drobná vrásčitá paní v bílém sáří lemovaném modrými pruhy připomínajícími nemocniční prádlo, se narodila jako malé děvčátko v albánském Kosovu a rodiče jí při křtu dali jméno Anežka. Když jí bylo 12 let, vyslechla kázání misionářů z Indie a poprvé zatoužila být jako oni. Nejjednodušší cestou, jak se dostat do Indie, bylo vstoupit do řádu a stát se řeholnicí (jeptiškou). V 19 letech stanula na prahu indické školy pro bohaté dívky, kde měla vyučovat. Její srdce však toužilo věnovat se chudým. Celých 20 let trvalo, než si prosadila svůj sen: odchází z kláštera, studuje ošetrovatelský kurz a hledá na ulicích hlavního města Indie umírající a osamělé, o které se pak stará. Její nadšení je nakažlivé. Brzy je kolem ní 10 spolupracovnic a přibývají další. Říkají si Misionářky lásky. Už o dva roky později papež povoluje novou kongregaci Sester Matky Terezy. Postupně zakládají domy pro umírající, domovy pro opuštěné a nemocné děti, vesnice malomocných a další budovy pomoci. Dílo Matky Terezy se šíří po světě. Když roku 1997 umírá, Sestry Matky Terezy pracují v téměř stovce zemí. Všude přinášejí Ježíšovu lásku a pomoc.

Kéž se ve všech nemocných, trpících a umírajících učíme vidět samotného Ježíše, jako to uměla Matka Tereza. Kéž podle jejího vzoru Matky Terezy všude přinášíme Ježíšovu lásku a pomoc.

PETR KLAVER

Petr Klaver žil na přelomu 16. a 17. století. Narodil se blízko španělské Barcelony, kde také studoval a vstoupil do řádu jezuitů. S nimi odjel na misie do Kolumbie. Jako kněz se v této zemi Jižní Ameriky staral hlavně o nejubožejší černé otroky, kteří byli přivázeni na těžkou práci na lodích z Afriky. Když viděl jejich smutný život, chtěl jim ulehčit a pomoci. Umínil si, že bude „otrokem černošských otroků“. Měl soucit s těmi, kteří ztratili domov i rodinu, trpěli špatným zacházením, nemocemi a špínou. Nosil jim jídlo, šaty i léky, učil se jejich řeč, aby jim mohl rozumět a pomáhat. Navštěvoval vězněné otroky v žaláři a nemocné ve špitále. Jeho spolubratři a především otrokáři nechápali, když je vyzýval: „V každém člověku se snaž vidět Boha a služ mu jako Božímu obrazu.“ Razil i jiné heslo: „Mluv málo s lidmi, zato mnoho s Bohem.“ Svá životní hesla Petr Klaver beze zbytku naplňoval. Rozdával se všem, kteří to potřebovali až na pokraj svých sil. Papež Lev XIII. mu udělil titul světce a patrona černošských misí.

„Ježíš řekl: Cokoli jste učinili jednomu z mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“ Kéž podle příkladu svatého Petra Klavera nesoudíme lidi podle vzhledu a neděláme mezi nimi rozdíly. Kéž s láskou a trpělivostí pomáháme všem potřebným a modlíme se za obrácení hříšníků.

Říjen 2019

Téma měsíce: **MIMOŘÁDNÝ MISIJNÍ MĚSÍC**

Biblický příběh (vyber): Abraham, povolání apoštolů, vyslání 72 učedníků, poslání apoštolů

Svědectví svatých (vyber): Terezie z Lisieux, Antonín Maria Klaret, Jan Brébeuf, papež František - v čem mi může být vzorem?

Rozjímání a z něj vyplývající modlitba (vyber z témat):

- poslušnost jako cesta ke svatosti
- modlitba jako naslouchání Bohu
- hledání Boží vůle v životě člověka
- modlitba jako cesta k záchraně druhého člověka i světa
- modlitby vztahující se ke konkrétním světcům lze najít v breviáři

Konkrétní skutky:

- vzýváme Pannu Marii Růžencovou a anděly strážné, kteří mají v říjnu svátek a jsou pomocníky a průvodci našeho života
- podporujeme naše misionáře (viz www.missio.cz, www.sdb.cz aj.) modlitbou, obětí, vzpomínkou, přáním, dopisem apod.
- rozšiřujeme povědomí o misijním měsíci říjnu a sbírce na Misijní neděli jako finanční pomoci na projekty Papežských misijních děl
- příprava Misijní neděle: připravujeme svíčky pro misijní most modlitby, nabízíme pomoc při misijní výzdobě chrámu, chystáme kostýmovaný misijní průvod a následující oslavy, např. misijní jarmark, koncert pro misie, misijní kavárnu apod.
- připravujeme podmínky pro založení Misijního klubka, obnovujeme misijní slib, vítáme nové členy
- vysvětlujeme dětem i rodičům význam členství v Misijním klubku: děti se učí „stavět mosty“ mezi lidmi, vzájemně se podporují ve víře i ctnostech, učí se pravidelné denní modlitbě a tím prohlubují svůj vztah k Bohu, denně se za ně modlí děti z celého světa zapojené v PMDD, učí se nechtít vše hned, učí se umění zapřít se, rozdělit, obětovat čas i sebe, spolupracovat, být solidární, tvořivý a vynalézavý v добру
- nabízíme dospělým vytvoření Misijního klubu jako partnera a spolupracovníka Misijního klubka
- vyrábíme misijní růženec a modlíme se ho
- zveme dospělé k vytvoření modlitebního společenství Misijní růže
- zveme do farnosti někoho, kdo působil na misiích

SVATÁ TEREZIE Z LISIEUX

Marii Františce Terezii Martinové byly necelé 4 roky, když jí zemřela maminka. Péči o malou sestru převzala se vši odpovědností starší sestra Pavlína. O 5 let později se Terezka stala členkou Papežského misijního díla dětí, když už dávno před tím plnila s nadšením hlavní zásady členství: nikdy nepromarnila příležitost udělat dobrý skutek, rozdělit se o vlastní jídlo nebo drobný peníz či rozmlouvat s Ježíšem o chudých a trpících. Po vzoru svých starších sester chtěla už jako školačka patřit Ježíši. Po velkém naléhání jí to bylo výjimečně v 15 letech dovoleno. Terezka vstoupila do místního kláštera karmelitek. Její dětsky čistá duše zde mezi sestrami nenašla velkého pochopení. Všechno však z lásky k Pánu Ježíši trpělivě

snášela. S upřímnou oddaností a pokorou se modlila za kněze a misie, obětovala se za spásu duší. Její křehké zdraví však neuneslo tvrdý a přísný život karmelitánského řádu. 30. září 1897 ve svých 24 zemřela na tehdy rozšířenou nemoc zvanou tuberkulóza. Její tělo uložené ve skleněné rakvi v bazilice ve francouzském Lisieux dodnes chodí uctít davy lidí z celého světa. Je patronkou Papežského misijního díla dětí. Na obrázcích poznáte svatou Terezku snadno: drží v ruce kytici růží, které slíbila sypat z nebe.

Kéž dokážeme vložit svůj život do Ježíšových rukou s podobnou pokorou a důvěrou, jako to dělala Terezka od Dítěte Ježíše. Kéž nezapomínáme v modlitbách prosit Pána za kněze, misionáře a lidi, jejichž duše jsou daleko od Boha.

ANTONÍN MARIA KLARET

Pocházel z chudé španělské rodiny. Jako prostřední z 11 dětí musel brzy tvrdě pracovat. Naučil se tkát látky na stavu, ale toužil stát se knězem. Chtěl, aby všichni poznali Pána Ježíše. Protože o něm nestačil všude povídat, založil křesťanské vydavatelství a knihkupectví, aby si lidé mohli o Pánu aspoň číst. Zvěst však nezná hranice. Antonín Klaret odjel misionářovat nejdříve na Kanárské ostrovy a pak už jako arcibiskup na Kubu. Mezitím r. 1849 stihl založit kongregaci misionářů Synů Neposkvrněného Srdce Panny Marie - CMF, nazývanou též klaretini. Na Kubě pak založil ženskou větev – klaretinky a s velkou horlivostí obnovoval náboženský život, zakládal nové farnosti, sloužil nemocným a umírajícím, pro nemajetné zřizoval peněžní ústavy, zemědělce učil dobře hospodařit a otevřeně požadoval zrušení otroctví. Zvláště poslední téma se některým lidem nelíbilo a začali mu usilovat o život. Po sedmiletém pobytu na Kubě se musel vrátit do rodného Španělska. S hlásáním evangelia a života podle něj ale nepřestal. Byl proto často napadán a zesměšňován, jeho karikatura se objevila i na krabičkách zápalek. V neklidné době nakonec odešel do Francie, kde také r. 1870, ve svých 63 letech, v klášteře cisterciáků zemřel.

Buďme jako Antonín Klaret přesvědčeni, že kdo miluje Boha a bližního, touží po velkých věcech, dělá je a snaží se, aby byl Bůh stále více poznáván a milován. Snaží se také, aby byli všichni na tomto světě spokojeni a v nebeské vlasti šťastní a blažení.

JAN BRÉBEUF A JEHO 7 DRUHŮ

Kněz Jan Brébeuf byl v 17. století představeným první jezuitské misie ve francouzské části Kanady, v Québeku, u indiánského kmene Huronů. On i jeho spolupracovníci trpělivě překonávali všechny překážky, které se jim stavěly do cesty. Snažili se sžít s domorodci tím, že se naučili jejich jazyk, žili jako oni v chatrných chýších z kůry stromů, naučili se huronsky udržovat oheň, snášeli houfy psů, které Huroni chovali, trpěli parazity a epidemiemi jako oni, a přesto zůstávali obětaví, laskaví, pracovití a vždy ochotni komukoli pomoci. To vyvolávalo u domorodců obdiv. Poznenáhlu překonávali počáteční nedůvěru a opouštěli mýty, které se rozšířily dobytvačnými válkami nenasytných kolonizátorů. S velikou opatrností se odvažovali přijímat učení misionářů o Boží lásce. Po 16 letech působení P. Jana bylo v misii na 7 tisíc pokřtěných. Širšímu působení zabraňovaly nájezdy Irokézů, kteří v misionářích viděli zlé kouzelníky a v Huronech nepřátele na život a na smrt. Během 7 let, mezi roky 1642 a 1649, Irokézové Jana Brébeufa a sedm jeho spolubratří pochytili a surově umučili. Jak společně pracovali na obrácení pohanů, tak společně byli prohlášeni za svaté.

Quebečtí mučedníci byli pro šíření víry zabiti. Nám nic podobného nehrozí. Kéž se poučíme jejich hrdinstvím a nebojíme se hlásat Pána Ježíše.

PAPEŽ FRANTIŠEK

Současný papež František, vlastním jménem Jorge Mario Bergoglio se narodil týden před Vánoce roku 1936 v hlavním městě Argentiny Buenos Aires jako nejstarší z pěti

sourozenců. Po studiu na chemické průmyslovce vstoupil do řádu Jezuitů a po dalším vzdělávání se stal roku 1969 knězem. Roku 1992 byl ve svém rodném městě vysvěcen na biskupa. Jeho celoživotním mottem se stal příběh Matoušova evangelia, kde Ježíš se soucitně pohlédl na celníka Matouše a řekl mu: „Pojď za mnou.“ Papež František domýšlí Ježíšův záměr: Bůh si nás milosrdně vyvolil. Buďme tedy i my milosrdní k druhým a neotáčejme se k nikomu zády. Když se Jorge Bergoglio 13. 3. 2013 stal 266. papežem, svoje heslo začal prosazovat celosvětově: více než předchozí papežové se zajímá o chudé a odstrčené lidi, ekologii, o rozhovory s kýmkoli a kdekoli na jakékoli téma. Na dveřích své pracovny má nápis: zákaz lamentování.

Kéž jsme jako papež František odrazem Božího milosrdenství; kéž se nám daří „neotáčet se k nikomu zády“, ale snažíme se o dialog s každým, kdo o něj stojí.

**MODLÍVÁŠ SE ZA SEBE I DRUHÉ?
UMÍŠ SE ROZDĚLIT, OBĚTOVAT NĚCO PRO DRUHÉ?
CHCEŠ SPOLUPRACOVAT S DRUHÝMI?
MÁŠ NÁPADY, JSI TVOŘIVÝ ČLOVĚK?**

Chceš pomáhat?
Slyšel jsi pojmy jako Misijní koláč®, Misijní neděle, Misijní jarmark®?
Chceš mít hodně kamarádů?

VSTUP DO MISIJNÍHO KLUBKA!

Založit Misijní klubko můžete ve farnosti, rodině, škole, skautském oddílu a dalších společenstvích.

Nevíte jak?

Napište do Národní kanceláře
Papežských misijních děl.

Pozvěte svého diecézního
ředitele Papežských
misijních děl.

Podívejte se na stránky
Papežských misijních děl
www.missio.cz nebo
<https://www.facebook.com/PapezskoMisijniDila/>

MISIJNÍ KLUBKO tvoří děti, které se snaží Modlitbou, Obětí, Službou a Tvořivostí stavět MOST, aktivně pomáhají svému okolí i chudým dětem světa a patří do Papežského misijního díla dětí. Zasévají tak semínka lásky a dobra, zmírňují bídu, hlad, nemoci a pomáhají druhým ke vzdělání a důstojnému životu. Děti se každý den modlí za děti na misiích (např. Zdravas Maria) a každý týden šetří finanční částku v hodnotě jednoho bonbónku (tzv. Misijní bonbónek).

Klubko lze zaregistrovat v Národní kanceláři PMD nahlášením počtu dětí a přidělením členského čísla, které slouží jako specifický symbol pro snadné rozpoznání daru.

Pro děti v Klubku připravujeme speciální nabídky aktivit a nejrůznějších misijních materiálů a jsme s nimi v užším kontaktu.

Papežská misijní díla
Na Kropáčce 30/1
500 03 Hradec Králové
tel. +420 604 838 882
pmd@missio.cz